

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.M.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65
Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. CPR-5073-4/ČJ-2018-930310-V246,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, původně podanou k Městskému soudu v Praze, domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 12. 1. 2018, č. j. KRPP-7017-13/ČJ-2018-030022. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů a bylo uzavřeno, že na žalobce se nevztahuje důvod znemožňující vycestování. Usnesením ze dne 12. 4. 2018, č. j. 13 A 34/2018-12, byla věc postoupena zdejšímu soudu.

2. Žalobce namítal, že došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 40 správního řádu. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce namítal, že se správní orgány v obou stupních nedostatečně a nesprávně vypořádaly s konkrétními námitkami, které žalobce vznesl ve správním řízení. Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle shora uvedených ustanovení, neboť pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza nebo pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Policie vydala rozhodnutí o správním vyhoštění na 3 roky, tedy nejvyšší možnou dobu povolenou tímto ustanovením.
3. Žalobce namítal zejména nepřiměřenost vydaného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje také § 174a zákona o pobytu cizinců. Zásadu přiměřenosti je třeba aplikovat ve světle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, § 39, a rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006 Uner proti Nizozemsku, § 57-58), dle níž musí být při rozhodování o správním vyhoštění cizinců brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, a chování cizince v průběhu této doby; (4) cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové schopnosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince.
4. Žalobce v ČR žije prakticky nepřetržitě již po dobu více jak 20 let (od r. 1997). Na území ČR se po celou tuto dobu nedopustil žádného trestného činu, nikdy neměl problémy s policií a na své živobytí si vydělával prací, žil zde slušně a skromně. Mluví plynule česky. Město Plzeň je pro něj již domovem. Jediným jeho problémem je fakt, že na území ČR nemá možnost požádat o žádnou formu pobytu. To, že žalobce žije na území ČR již 20 let, samo o sobě vyjadřuje intenzitu jeho vztahu k této zemi.
5. Správní orgán měl jako polehčující okolnost vyhodnotit to, že žalobce se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, aby uvedl, že nedisponuje cestovním dokladem. Toto ale vůbec nezohlednil. Žalobce se také blíží důchodovému věku a je pro něj zcela nepředstavitelné, že by byl po tak dlouhé době vyhoštěn zpět na Ukrajinu, kde již nemá žádnou rodinu ani žádné kontakty, které by mu v začátcích mohly pomoci. Na Ukrajině

nemá žádné kulturní a sociální vazby. Realizací správního vyhoštění by se žalobce ocitl na ulici, v zemi, kde po dlouhá léta nebyl a nikoho tam nezná.

6. Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu na území ČR a chápal, že je za to nutné nést jisté následky, domníval se však, že vyhoštění na tak dlouhou dobu pro něj je zcela likvidačním. Namítal proto také délku doby uloženého správního vyhoštění. Správní orgán měl přihlídnout k jeho dlouhodobému pobytu na území ČR a také k jeho dobrovolnému nahlášení se u správního orgánu a spolupráci s ním.
7. Žalobce se domníval, že úvahy správních orgánů nemohou ve světle výše zmíněných skutečností obstát, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám odvolacím, s nimiž se již vypořádala v napadeném rozhodnutí. Proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledala pochybení, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce se dne 10. 1. 2018 dostavil na přepážku oddělení bytových agend s tím, že nemá žádné doklady a je na území ČR nelegálně. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 12. 11. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou platnosti do 28. 12. 2017. Žalobce tvrdil, že od doby vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z ČR neodcestoval. Součástí spisu byl záznam z cizinecké evidence, podle kterého žalobce dne 14. 11. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ta mu však nebyla udělena; podaná žaloba byla soudem zamítnuta a Nejvyšší správní soud odmítl podanou kasační stížnost pro nepřijatelnost, přičemž jeho rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2014. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 12. 2014.
10. Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let proto, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza či povolení k pobytu. Z tohoto rozhodnutí plyne, že žalobce dle svých slov přicestoval do ČR v r. 1997 za prací. Žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob (ENO) od 14. 6. 2000 do 14. 6. 2005. V r. 2003 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, se kterou nebyl úspěšný, a v tomtéž roce mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz platný do 19. 10. 2003, po uplynutí jeho platnosti však nevycestoval a nadále pobýval neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez víza na území ČR.
11. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 11. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že do ČR přijel v r. 1997 za prací. Svůj cestovní pas odevzdal nějakému člověku, který už mu pas nevrátil. V ČR pracoval na různých brigádách. V současnosti nemá žádné ubytování v ČR, spal vždy někde, kde byl v tu chvíli na brigádě. Žalobce z ČR v r. 2014 neodcestoval, protože neměl peníze ani cestovní pas; když byl po skončení řízení o azylu na ambasádě, žádný cestovní doklad mu nevydali. Žalobce v současnosti nemá peníze na vycestování ani na jídlo, není nikde ubytován, nemá žádné vízum ani byt. Byl si vědom, že svým dalším pobytem na území ČR bez cestovního dokladu a víza porušuje právní řád. Uvedl, že na území ČR ani EU nemá žádné blízké ani příbuzné, na Ukrajině měl jen rodiče, kteří již zemřeli. Jako překážku znemožňující vycestování žalobce uvedl, že by se na Ukrajině neuživil. Dále sdělil, že nechce odcestovat, nemá peníze ani majetek, ať již v ČR nebo na Ukrajině.

12. Dne 12. 1. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení správního vyhoštění žalobci v délce 3 let. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce pobýval na území ČR nejméně od r. 1997 bez cestovního dokladu, který toho roku ztratil. Nejméně od 28. 12. 2014 pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Při stanovení doby, po kterou bude žalobci zakázán vstup na území členských států EU, vzal správní orgán I. stupně v úvahu délku neoprávněného pobytu – nejméně od r. 1997 do 10. 1. 2018 bez víza s přechodným obdobím od 14. 11. 2013, kdy požádal o udělení azylu, do 12. 11. 2014, kdy bylo Nejvyšším správním soudem pravomocně ukončeno řízení o udělení azylu. Žalobce si byl současně vědom svého nelegálního pobytu. Z toho důvodu už mu také bylo v r. 2013 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života správní orgán I. stupně posuzoval délku pobytu žalobce na území ČR, přičemž se však kromě období vedených správních řízení, příp. vydaných výjezdních příkazů, jednalo o pobyt neoprávněný, a to vědomě; dále přihlédl k věku žalobce, který je nadále v produktivním věku; ke zdravotnímu stavu, který žalobci nebrání ve vycestování; k rodinným vazbám na území ČR, kdy žalobce žádné takové vazby nemá; k ekonomickým poměrům žalobce, který nemá na území ČR majetek a nemůže si legálně opatrovat prostředky prací; ke společenské a kulturní integraci, kdy se žalobce sice do určité míry integroval a naučil se česky, nicméně po celou dobu probíhající integrace si musel být vědom, že jeho pobyt může být ukončen, nadto nemá práci, společensky se neangažuje, nezajistil si stálé bydlení; k vazbám na území domovského státu, na nějž již žalobce žádné vazby nemá, nicméně nemá ani vazby na ČR. Ze všech výše uvedených důvodů neshledal správní orgán rozhodnutí nepřiměřeným vzhledem k charakteru protiprávního jednání žalobce a zájmům státu.
13. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Doplnil je následně o důvody, které byly v zásadě totožné s důvody podané žaloby. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila argumentaci správního orgánu I. stupně.
14. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili – srov. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
15. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
18. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

19. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Soud měl za prokázané (a žalobce ani nečinil sporným), že v nyní projednávaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak jsou uvedena výše, tedy že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a příslušného pobytového oprávnění. Nemohl přehlédnout, že tento stav trval prakticky od počátku pobytu žalobce na území ČR a že žalobou napadené rozhodnutí nebylo prvním rozhodnutím o správním vyhoštění, které bylo žalobci uloženo. Žalobce přesto předchozí rozhodnutí nerespektoval a pokračoval ve vědomém nelegálním pobytu bez cestovního dokladu a víza, což svědčí o naprostém nerespektování právního řádu ČR.
21. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správními orgány obou stupňů provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury NSS a ESLP, na niž bylo v doplnění žaloby odkazováno. Doby nepřetržitého pobytu na území ČR v délce 20 let žalobce dosáhl jen díky tomu, že vědomě a cíleně nerespektoval vydaná správní rozhodnutí o vyhoštění, což zajisté není skutečnost, jež by mohla při posuzování přiměřenosti převážet nad zájmem státu spočívajícím na tom, že cizinci pobývající na území ČR musejí respektovat příslušná zákonná ustanovení upravující jejich pobytový režim (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22). Ani integrace žalobce na území ČR není s ohledem na tvrzení žalobce natolik silná, aby kvůli ní nebylo možno správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na argumentaci správních orgánů, s níž se plně ztotožňuje.
22. Fakt, že se žalobce nyní dobrovolně dostavil na pracoviště policie, také nemohl zásadně ovlivnit výsledek řízení o správním vyhoštění, neboť nijak nezměnil zjištěný stav věci, který je i řádně doložen správním spisem, a sice dosavadní pobytovou historii žalobce na území ČR, která je lemována opakovaně ukládanými správními vyhoštěními.
23. Ve vztahu k věku žalobce a chybějícím vazbám na domovský stát je soud nucen konstatovat, že žalobce je dosud v produktivním věku a neuvedl žádné konkrétní důvody, které by mu bránily v nalezení práce. Na Ukrajině již sice, jak sám uvedl, nemá žádné vazby, na druhou stranu ovšem nelze hovořit ani o tom, že by měl relevantní vazby na území ČR. V důsledku tak je osobní a rodinná situace žalobce totožná v obou zemích. I v tom, že by se žalobce ocitl na ulici, se mnoho nezmění, neboť ani na území ČR žalobce neuvedl konkrétní adresu, na které by dlouhodobě bydlel a byl tam hlášen.
24. Také délka doby, po kterou je žalobci znemožněn pobyt na území členských států EU, byla správními orgány řádně a logicky zdůvodněna. Soud proto na odůvodnění rozhodnutí v této části odkazuje a zdůrazňuje, že uložit správní vyhoštění po kratší období za situace, kdy ani minulé správní vyhoštění s totožnou délkou zákazu pobytu nebylo respektováno, by bylo zjevně nelogické, když se žalobcova situace od té doby nijak nezměnila.

25. Lze shrnout, že odůvodnění rozhodnutí odpovídalo požadavkům správního řádu, neboť z něj byla seznatelná východiska, úvahy i závěry žalované, stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a veškerá zjištění se promítla do konečného rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno v souladu s právním řádem ČR i zásadami činnosti správních orgánů, jak jsou zakotveny ve správním řádu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala veškeré uplatněné odvolací námitky.
26. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. června 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně